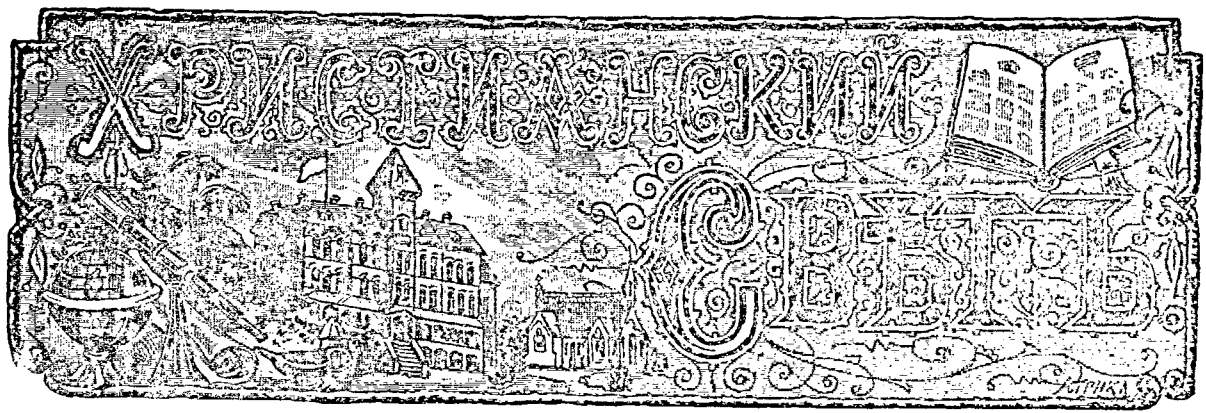

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VI.

Мартъ, 1897.

Брой 3.

МИРЪ! МИРЪ!

Колко сж прѣкрасни върху горитѣ нозѣтъ на оногозъ който благовѣтвува добрини и проповѣдва спасение, и говори Сиону: Богъ твой царува! (Ис. 52;7.

Съ горнитѣ забѣлжителни думи пророкъ Исаия описва избавлението на своитѣ съотечественници отъ робство и послѣ се издига да разглежда обѣщания, които далечъ надминаватъ славата на всѣко славно земно царство, и прѣминува на мисълта за вѣчния духовенъ Израилъ — църквата Божия. И ако благословение отъ Бога е слѣдвало нозѣтъ на вѣстителя, който прогласявалъ свѣтовното възстановление на Сиона и благата вѣсть за политически миръ и свобода, то много по истинно и дълбоко щѣше да бѣде благословението, което щѣше да придружи стѣпкитѣ на тѣзи които, проповѣдвахъ *мирътъ Божий*, който прѣвзеходя всѣкой умъ.

Блаженството на евангелската вѣсть състои въ това, че тя е прѣимущественно вѣсть на миръ. Тя е вѣсть на миръ: *Първо* за нашитѣ сърдца. Нищо не може да задоволи нашитѣ сърдца; нищо не може да утисни вътрѣшнитѣ бури, отъ които се често измѣчваме; никакви свѣтски прѣимущества сами по себе си не могатъ да ни даждъ миръ. Земното богатство не може да стори това; не се купува този миръ съ злато, иначе милионеритѣ бихъ го имали най-изобилно; напротивъ много често тѣ биватъ лишени отъ него и въ послѣдствие окаянни. Даже и учението, колкото полезно и жела-

телно и да е, не може да даде този миръ. Колцина учени се наслаждатъ съ този миръ въ слѣдствие на отличната си ученость само? Този миръ се добива само чрѣвъ вѣра въ Господа Исуса Христа „Оправдани чрѣвъ вѣра имаме миръ и пр.“ Когато грѣшникътъ съ съкрушено сърдце прѣдаде себе си въ Христовитѣ рѣцѣ, той заедно съ прощението на грѣховетѣ си получава и този миръ, за който апостолътъ справедливо казва, че „прѣвзеходи всѣкой умъ.“ *Второ*. Този миръ е миръ между чловѣкъ и чловѣкъ. Колко рѣдко се осъществѣва този миръ! Който има Божия миръ въ сърдцето си, той твърдѣ лесно може да живѣе въ миръ и съ ближнитѣ си: той струва всичко, що отъ него зависи за да живѣе въ миръ съ всички чловѣци. Защо не живѣятъ съседни въ миръ помежду си? Защо много често за съвсѣмъ малки причини се смразяватъ даже и близки роднини и за дълги години нарушаватъ този миръ, който би трѣбвало да ги свързва по тѣсно отколкото даже сроднитѣ свръски? Нѣма съмнѣние, че главната причина на такива явления се намира въ факта, че сърдцето е лишено отъ миръ. И наистина мжно може да живѣе въ миръ съ други чловѣци, този който нѣма миръ въ своето сърдце. Той бива наклоненъ да мисли, че за неговитѣ несполуки, за неговото незаяидно положение свѣтътъ му е кривъ. Заради това той въсприима незадоволенъ, мраченъ изгледъ и често става жертва на крайния пессимизмъ. Но когато въ сърдцето владѣе миръ, то бива свободно отъ всички зли чувства на отмъщение и завистъ; чловѣкъ тогавъ се

дѣйствително се води отъ златното правило: да не прави на други това, което не иска да му правятъ и тѣ, съ една дума той напрапява живота си така, що да живѣе въ миръ съ всички челоѡвѣци. *Трето.* Миръ между народитѣ. Сегашнитѣ събития въ Критъ и на-строението на всичкитѣ сили спрямо тѣзи събития нагледно доказватъ колко трудно е да се упазн международниятъ миръ и какъ е възможно една малка искра, паднала на така наричания „барутенъ магазинъ“, ако се не прѣдвари съ врѣме, да запали въ най-образованата частъ на свѣта неизмѣримо ужасенъ въ разорителнитѣ си послѣдствия огънь. Когато обаче народитѣ се радватъ на Божия миръ, тѣ ще оцѣняватъ повече и великитѣ благословения происходящи отъ международния миръ. За тази цѣль трѣбва да се проповѣдва „мира, който прѣвъсходи всѣкой умъ“ въ всички народи, и когато болшинството въ най-просвѣтенитѣ Европейски държави се радва на този миръ, то и общественото мнѣние ще всѣкога да се исказва противъ всѣка постѣпка, която клони да наруши международния миръ. Тогазъ дружества и конгреси за миръ ще станатъ излишни, защото всички народи ще живѣятъ въ миръ помежду си.

Прѣди да стани това, обаче, всичкитѣ сили ще трѣбва да се интересуватъ по-безкористно въ сѣдбата на по-малкитѣ държави, особено же въ оная на поробенитѣ и угнетѣнитѣ народи; тѣ ще трѣбва да зематъ *енергични и сериозни мѣрки* за оздравяване честта, имота и живота на тѣзи народи посредствомъ нареджанието на пълно автономно управление. Опитността е отдавна доказана, че това е единчкото сръдство за прѣвръщанието Юго-источна Европа, тѣй наречения „барутенъ магазинъ“ въ сръдище на културенъ и въ всѣко отношение щастливъ и прогресивенъ животъ. Неразрѣшенитѣ между великитѣ сили въпроси, които като Дамоклесовъ мечъ висятъ надъ главитѣ на Европейскитѣ държави ще могатъ съ врѣме да се разрѣшятъ по единъ миренъ начинъ и ще настане блаженната ера на всеобщия миръ. Тогазъ ще се изпълни пророчеството Исаево: „И ще искожатъ ножоветѣ си за палечници и копията си за сѣрпове. Народъ връзъ народъ не ще да дигне ножъ, нито ще научатъ вече бранъ.“ (Ис. 2;4).

И тѣй ако всѣкой челоѡвѣкъ се сериозно

заинтересува въ този миръ и смири сърдцето си прѣдъ Бога за да го придобие, то този миръ ще владѣе въ домоветѣ, въ обществата, въ цѣли народи и държави, и тогазъ ще се въдвори любовь и съгласие помежду всички народи. Читателю! имашъ ли „мира, който прѣвъсходи всѣкой умъ?“

ТОЙ СПЕЧЕЛИ ЧРѢЗЪ ЛЮБОВЪ.

Разумни челоѡвѣци поклатихъ главитѣ си и каза-хъ, че това е пражославие на талантъ, когато Филиппъ Арморъ, единъ даровитъ и популяренъ младъ проповѣдникъ, отхърли ласкателнитѣ прѣд-ложения на нѣкои влиятелни църкви, и съ единъ смиренъ духъ послуша призиването за работници отъ които имаше голѣма нужда по границата. Като замнна покрай мисенскитѣ църковници, прѣснати туъ тамъ изъ полянитѣ, той распахъ шатрѣтъ си въ мѣстността на рудницитѣ, и почна своята работа на любовь между невѣжнитѣ и суетѣрни мѣжне, които печелѣхъ дневния си хлѣбъ подъ повърхността на земята — въ работилницитѣ въ които Божията сльгачева видѣлиа никога не влязаше.

Той намѣри работата въ тази тъмна страна много мѣчна; защото макаръ, че се старѣше много, той не можѣ да намѣри слушатели между грубитѣ рудничари.

Една малка группа отъ жени и дѣца дохождахъ да слушатъ проповѣдта му въ Недѣля, но тѣ отбѣгвахъ отъ него, когато той ги посѣщаваше по домоветѣ имъ; и мѣжнитѣ така отъ сърдце мразѣхъ думата *проповѣдникъ*, щото твърдѣ рѣдко се обхождахъ учтиво къмъ него, когато той влязѣше въ рудницата за да покаже интересъ си въ тѣхната работа. День слѣдъ день и седмица слѣдъ седмица той продължаваше нѣж-нитѣ си усилия между тѣхъ, като се надѣше и молѣше за случая който не дойде. Като пѣмаше ближенъ знакъ за врѣме на жертва, той почна да се чудн да ли не е направилъ погрѣшка съ своето упорство да работи въ тагѣва една безплодна нива въпрѣки мнѣнието и свѣта на най-добритѣ си приятели.

Дойде единъ день всрѣдъ неговитѣ обезсърдения, когато той се съвършено отчая. Този день бѣше Недѣля прѣдп-Великъ-День, годишнината на неговото дохождане. Той почувствува, че бѣше направилъ погрѣшка съ дохожданне-то си, и когато сложи главата си върху възглавницата, да се мѣчи да заспи прѣзъ ношѣта, той рѣши да търси друго по-благонѣжно мѣсто за работа прѣзъ идущата година. Той бѣше чакалъ търпѣливо за цѣли двадесетъ мѣсеци, но ни единъ обращеникъ не бѣше отбѣлѣжилъ неговата работа. Челоѡвѣцитѣ, за душитѣ на които той се отричаше отъ улес-ненпята и благословенията на цивилизованъ животъ, бѣхъ толкова далечъ отъ него, така неприближаеми, както били всѣкога.

Тъкмо прѣди разсъмнување той се събуди отъ единъ пѣтъ, отъ тежестъ, писъкъ гласъ, който потрѣсе земята и колнбата въ която спѣше, като едно землетръсение. Като скочи отъ леглото си, той се бърже облѣче, и се присѣдени къмъ растревоженихъ хора, които бѣхъ искочили отъ домоветъ си, полуоблѣчени и тичахъ къмъ входа на рудницата. Всѣкой разбра изведиждъ какво значеше страшия гласъ. и въздуха се виждаше пълненъ съ въздишки, плачове отъ жени и дѣца, чии родители бѣхъ на длъжностъ въ рудницата.

Нѣкои отъ дирещитъ въ сѣвераната галлерия трѣбва да сж се измѣстили, и каменнитъ плочи да сж надвѣли върху тѣхъ.» каза единъ отъ мъжнетъ, въ отговоръ на Филиповия въпросителенъ погледъ.

«Този е много лоша работа, твърдѣ лоша, напастива,» забѣлѣжи надзирателя, като се приближи при загрижения народъ, натрупавъ при входа на рудницата.

«Пронаднала е нѣгдѣ рудницата, и може да ни земе една седмица да достигнемъ до момчетата погребени подъ камънитъ, тъй щото колкото по-скоро почнемъ работа толкова по-добрѣ.»

Нѣмаше нужда да се пздава покана за помощъ. защото прѣди надзиратели да свърши думата си, храбритъ мъжне се натрупахъ около него, поднасяйки помощта си, и, въ по-малко врѣме отъ колното е нужно да се каже, двадесетипи конки работѣхъ като разспахъ въглицата за да направятъ входа къмъ заровенитъ чловѣци. Филиппъ си свали палтото, и влѣзе въ рудницата, работищъ така енергически, както кой да е отъ рудничаритъ.

Тогава мъжнетъ се раздѣлихъ на нѣколко части, които работѣхъ и почивахъ съ редъ, когато негово врѣме дойде да отстѣпи на другъ, той отиваше между скърбящитъ жени и дѣца да ги утѣшава и да имъ дава надежда.

Бѣше равно въ Понедѣлникъ заранъ, когато нещастieto се случи, и едва въ Сѣбота по пладнѣ едно откърствие се поправи въ сѣверната галлерия. Прѣзъ цѣлата дълга, скърбна, седмица, денъ и нощъ раскопаванieto продължаваше, надеждата ставаше повече и повече слаба, като минавахъ часове и дни на неизвестностъ за съдбата на заровенитъ чловѣци. Прочее на шестия день отъ затрупиванieto, когато видѣлна, и въздухъ се пропуснахъ въ овази часть на рудницата, безъ да има ни най-малкъ знакъ отъ затворницитъ отъ вътрѣ, не остана никаква надежда, че животъ въ каквато и да е форма съществуваше въ тъмнината по-нататкъ.

Точно въ тази крпза надзирателътъ изясни положението. и притури:

«Макаръ и едва да има единъ шансъ въ стантѣ, че само единъ чловѣкъ ще се намѣри живъ, още единъ животъ трѣбва да се рискува за да удостовѣри фактитъ.»

«Азъ ще отида,» каза младиятъ проповѣдникъ, като излѣзе храбро напредъ. «Азъ съмъ готовъ.»

«Ако е имало експлозии отъ газъ, както ний се страхуваме, безъ друго тѣ сж всички мъртви; и смъртъ чака всѣкого, който би се постаралъ да отиде при тѣхъ,» изясни надзирателътъ, като не искаше да се пожертвува и другъ животъ.

Но Филиппъ отговори съ единъ писъкъ, твърдъ гласъ.

«Има единъ шансъ че мъжнетъ сж още живи, и отъ този шансъ, колкото малкъ и да е, ний трѣбва да се възползуваме, макаръ опасността и да е голѣма.»

«Тогава нека азъ се изложѣ на тази опасностъ,» извика единъ грубъ чловѣкъ, като пристѣпи напредъ. «Никой не ще да пролѣе една съза за стария Бенъ Ноужрѣс. Нека отида азъ, попе! азъ нѣмамъ приятелъ да се грижи за мене, живъ или мъртъвъ; тъй като смъртта свършва всичко, не прави разлика да ли азъ отидѣ или останѣ.»

«Но ти не си готовъ да умрѣши, чловѣче,» настояваше Филиппъ. «смъртта не свършва всичко, както ти казвашъ. Богъ е въ святия Си храмъ, и тѣзи които зематъ плето Му напраздно, никога нѣма да видатъ лицето Му въ миръ.»

«Не, ако псуванieto важи; защото ако работата дойде до това, Бенъ Ноужрѣс може да надмине всички,» отговори чловѣкътъ, съ единъ укротенъ гласъ. «Но, както азъ казахъ прѣди, нѣмамъ нищо жена, нищо дѣте, нищо каквито и да сж роднини да оставѣ, но другитъ тѣзи чловѣци и — тамъ.»

«Азъ се страхувамъ, че никой отъ васъ не е готовъ да умре, но азъ съмъ се примирилъ съ Създателя Си, и съмъ готовъ да отида,» каза Филиппъ съ единъ писъкъ, но чудесно ясенъ гласъ. Иисусъ е съ мене, и азъ мога да повѣрѣя себе си въ рѣцѣтъ Му; ако моята работа на земята не е още свършена, Той може да ме упати, даже въ лицето на смъртта; но ако опрѣдѣления часъ за мене е дошелъ, азъ ще ида у дома въ слава. Небето е толкова близу отъ дълбочинитъ на рудницата, колкото отъ върхътъ на планината. Азъ не се страхувамъ да ерѣщна опасността, боято може да значи смъртъ. Нашитъ приятели сж тамъ долу, живи и въ нужда сж за помощъ, може би, и нѣкой трѣбва да имъ отиде на помощъ. Ако тѣ сж умрѣли, и смъртта поиска и мене, тогава азъ желямъ моето тѣло да лѣжи при тѣхнитъ на дъното на тъмната рудница, да лѣжи тамъ до деньтъ на въскрѣсенieto, когато то ще излѣзе по Христовата призовка. както ако бѣше лѣжало при прахътъ на роднинитъ ми въ зеления църковенъ дворъ, гдѣто любезнитъ ми спятъ. Сбогомъ на всички приятели! Азъ слазямъ долу самъ — но пакъ не самъ, защото Иисусъ е съ мене.»

Едно тържественно мълчание се въздвори между великата движуща се и плачуща павалица, когато той се готвѣше да бѣде спуснатъ въ обитиата на земята, при тази явна смъртъ. Но той бѣше тихъ и несмутенъ, когато на бѣлото му лице имаше единъ погледъ на свършенъ миръ, на непоколебимо упование. Тѣзи нѣща имъ припомнихъ расказитъ които тѣ бѣхъ чули за мъченицитъ, които отивахъ прѣзъ пламъцитъ на небото. Като стоиме при входа на рудницата, той подигна очитъ си къмъ небото и принесе такъва молитва каквато тѣзи безъ Христа чловѣци никога не бѣхъ чули, такъва молитва напастива съ каквато той никога по напредъ не бѣше се молилъ, защото сега за првъ пѣтъ той стоиме лице съ лице съ смъртта. Най-усърдно настояваше той прѣдъ загриженитъ души които оставише, да се крѣпятъ и поддържатъ

за всичко което ги очакваше — радост или съгърб; за тяхните заревени приятели, ако още бях живи; и за него, щото във живот или смърт той да може още да бъде «съ Господа.»

Когато той се молеше, груби мъжии наведоха главите си въ мълчаливо страхопочитание, и нѣжносърдечни жени плакахъ съ гласъ. Слѣдъ свършването на молитвата, той хвърли единъ погледъ върху стоящата навалица, махна съ ръката си, с богомъ, и тогава слѣзе долу, по дълбоко и по дълбоко, въ тъмнината, гдѣто самъ съ Бога, въ земната дълбочина, рискувающъ живота си за своите гонители, той извърши своята Христоподобна миссия верѣдъ печетата, смъртоносна атмосфера. Едно кратко приглеждане на очевидно мъртвитѣ форми събрали една до друга, го убѣди, че имаше още искра на животъ поне въ нѣкои отъ тѣлата, и споредъ съгласиенето, той прати знакъ на надежда на загриженитѣ, които съ нетърпение чакахъ.

Всичко бѣше пригответено за бързо дѣйствие, и работата на избавление почна изведиждъ. Клетката която бѣше слѣзла долу, при първото повикване, пълна съ помощници, скоро се завържи съ товарѣтъ си отъ челоуѣци съ блѣдни лица, измурени и въ несъзнание но, благодарение Богу! дишашето на животъ още въ тѣхъ.

Напрѣдъ и назадъ ходѣше клетката догдѣто всичкитѣ петдесетъ пешаси рудничари още единъждъ видѣхъ. Божията сълпечна видѣлна и чистия въздуха надъ земята. Въпреки молбитѣ на неговитѣ помощници, Филиппъ отказа да остави рудницата до гдѣто всичкитѣ страдалци не бидоха испратени на приятелитѣ си; тогава, когато нѣмаше нищо повече за вършяние, той стори каквото никога прѣзъ живота си не бѣше сторилъ, той падна въ несвѣтъ.

«На, сега, той уби себе си да любя и помага на тѣзи които не му бѣхъ никакъ роднини,» каза стария Бенъ Поужрѣ, като подигна тѣлото на младия проповѣдникъ съ голѣмитѣ си силни ръци, като че той бѣше едно беби. «Азъ знаяхъ че никой съ изгледа, който той имаше на лицето, когато слѣзе да се бори съ смъртѣта, нѣмаше да излѣзе живъ.»

«Може би само да му е припаднало, и той скоро ще се свѣсти, когато поеме малко чистъ въздухъ,» каза единъ отъ рудничаритѣ. «Нека го извадимъ колкото е възможно по-скоро. Той има твърдъ много дързостъ за да умрѣ въ една дупка като тази.»

Тѣ излѣзоха на топлото и на сълпечната видѣлна съ съдния си товаръ.

Но даже, когато той се повърна въ свѣта, той не мислеше вече да го види. Филиппъ бѣше много слабъ и уморенъ за да разбере или да се грижи за похвалнитѣ души които се повтарѣхъ подъ него.

«Стойте назадъ, и дайте му въздухъ,» заповѣда Бенъ, когато хората се трупахъ около тихата форма която, се мѣчаше да диша, „искате ли да го убиете слѣдъ като той извърши толкова за васъ и за вашитѣ?»

Изминахъ се часове прѣди той да се съвземе отъ пещенето, но той бѣше младъ и пълненъ съ животъ, и когато

сутринята дойде, благословената Недѣля, която той смѣташе да прѣкара въ небето, той стоеше на амвонѣтъ си както обикновено, но той не говорѣше вече на голѣмитѣ стѣни и празникитѣ чинове, защото стаята бѣше припълнена съ мъжии и жени, които го бѣхъ видѣли да слезъ безъ страхъ къмъ онова, което тѣ всички мислѣхъ да е явна смъртъ.

Любовѣта побѣди. Каквото едногодишно проповѣдане, молитви и пѣние не можѣхъ да извършатъ, едно себепожртвователно дѣло, едно дѣло на любовъ непотърсено бѣше извършено. Отъ часѣтъ когато той слѣзе въ онази рудница да избави онѣзи, които нѣмаха право да очакватъ помощъ отъ него, онѣзи които го бѣхъ повреждали безъ причина, всички прѣчки между него и грубитѣ рудничари изчезнаха.

На края на трогателната служба прѣзъ овиъ день, Бенъ Поужрѣ, изпълнитѣ на рудничаритѣ, и до тогава водителѣтъ въ генералето на всичкитѣ, които бѣхъ се постарали да установятъ една миссия въ онази страна, се исправи на крака, и пожела да се молѣтъ за него.

«Азъ никога не се интересувахъ въ религията, както всички знаете, но отъ вчера азъ си промѣнихъ умѣтъ,» изяви той, половинъ въ извинение къмъ грубитѣ мъжии около него. «Ако тя може да направя единъ челоуѣкъ да посрѣщне смъртѣта за онѣзи които не сж роднини неговя и които никога не се обхождаха съ него приятно, тогава азъ искамъ религията.»

Слѣдъ като се възнесе молитва за него, други пожелаха същото, и прѣди да се затвори събрането мнозина общаха да се прѣдадѣтъ на Христа. Слѣдъ такъва една Великденска служба, младия проповѣдникъ отиде у дома си пълненъ съ благодарностъ къмъ Бога за отговорената молитва. Едно чудно съживление послѣдува, и отъ всичката мѣстностъ на рудницитѣ хората се струпахъ около миссийската църквичка и питаха за пътятъ къмъ небето.

СЪЖДЕНИЕ И ОПРАВДАНИЕ НА РУССКИ ШУНДИСТИ.*

Въ съдебния окръгъ К. петъ Шундисти бидоха съдени дверемъ затворенимъ, осемнадесетъ мъжии присѣтствуваха като свидетѣли, четирнадесетъ отъ тѣхъ членове на Руската Православна Църква и четирма бѣхъ Протестанти. Освѣнъ прокурора присѣтствуваха двадесетъ и четири съдебни засѣдатели (присяжни.)

Първиятъ свидѣтель бѣше Русски священникъ, който прѣдстави слѣдующитѣ обвинения противъ обвиняемитѣ: —

„Чухъ прѣди двѣ години, че една секта се съставила въ моята енория, която държала събранията си въ къщата на нѣкого си Иванова. Единъ день като ходѣхъ, споредъ своя обичай, съ кръста отъ къща

*Горнитѣ интересни свѣдения гемае отъ Английското религиозно списание Sunday at Home за 1894 год.

на кжца, посѣтихъ и кжцата на Иванова. Немалко зачуденъ останахъ, дѣто не видѣхъ икони въ неговата стая. Когато го попитахъ ще ли позволи да направя молитва, той ми отговори учтиво: „Да.“ Като се свърши молитвата, и Ивановъ и жена му не рачихъ да цѣлунатъ кръста. Слѣдъ нѣколко разговори съ Иванова увѣрихъ се, че той е Щундистъ, и всичкитѣ ми старания да го убѣдѣ да се върне въ Православната Църква бѣхъ безполезни.“

Другъ свидѣтель К. каза: —

„Познавамъ М. (единъ отъ обвиняемитѣ) добръ, но той не ме е обърналъ, нито ми е казвалъ нѣкога, че не трѣбва да ходя въ църква; той ми купи съ мои пари единъ Новъ Завѣтъ. Когато споменяхъ това у дома, казахъ ми че М. билъ Щундистъ, и баща ми, който не знае да чете, ми намѣри вина за това, що бѣхъ сторилъ и за дѣто четѣхъ Евангелието. На това азъ отидохъ при единъ нотариусъ да го попитамъ: правъ ли е моятъ Новъ Завѣтъ, и той ме увѣри че билъ толкозъ правъ колкото и този що се употребява въ църква. Когато отсъствувахъ, баща ми зель моя Новъ Завѣтъ и го изгорилъ отъ страхъ да не би и азъ да станъ Щундистъ.“

Другъ свидѣтель, Полицейскитъ Инспекторъ на Книги казалъ, че чулъ какво Г-жа Ч. (една отъ обвиняемитѣ) била Щундистка, но когато отишла на участъка да си поднови паспорта, той я попиталъ за вѣрата ѝ, на което тя отговорила, че не била една отъ Православнитѣ, но Евангелска вѣрующа и като му казала, че това не било мѣстото нито имала врѣме да говори за такива работи, тя го поканила, него и негова помощникъ да отидѣтъ въ дома ѝ за да говорятъ тамъ по тази работа.

Слѣдъ кѣсо врѣме тѣ дѣйствително отишле въ дома на Г-жа Ч. и тамъ тя имъ разправила какви биле нейнитѣ убѣждения и казала: —

„Не признавамъ употребението на икони и кръстове, защото е противно на втората заповѣдь.“

Полицейскитъ и неговитѣ другари се старали да я разубѣдятъ отъ заблуждението ѝ. Като и казали сбогомъ, обаче тя казала: Желала бихъ и вий да се просвѣтѣхте:“

Другъ свидѣтель, Б. казалъ, че ималъ обичай да чете Евангелието прѣзъ послѣднитѣ десетъ години, и билъ дошелъ до за-

ключение, че не трѣбвало да се покланя на икони. Той билъ Евангелистъ, но никой другъ освѣнъ Богъ не билъ неговъ учителъ, нито го обърналъ.

Друга свидѣтелка, жена казала, че била Евангелистка но че тя сама чела Евангелието и се обърнала отъ истината му.

Слѣдъ изслушванието на нѣколко други свидѣтели, прѣдсѣдателятъ на сѣда попиталъ Православния священникъ, който билъ пратенъ отъ Консисторията да я прѣдставлява, да обясни прѣдъ сѣда опасността отъ Щундизма и распространението му: на което той далъ впечатителна картина за Щундизма. Между друго той казалъ:

„Щундизмътъ е секта, която е не само противъ Църквата, нъ и противъ държавата. Списанията му сж съвсѣмъ Протестантски, който учятъ само това: ‘Снабдѣте се съ Библията, четѣте я и вѣрвайте въ Иисуса; това е главното нѣщо що се изисква за списание’. Но тѣзи списания сж опасни, не само поради това що тѣ съдържатъ, но още повече и поради това що се крие отдолу подъ повърхността.“

Дѣлото, което се бѣ почнало на 10 часа, се отсрочило за два часа, и се поело пакъ на 6 часа слѣдъ пладнѣ. Прокурорътъ тогазъ говорилъ и раздѣлилъ обвиненията си противъ обвиняемитѣ на седемъ пункта. Съ остри и рѣзливи думи той прѣдставилъ обвинението на всѣкого отъ обвиняемитѣ *частно*, и описалъ Щундизма като система вѣроучение, която е до най-висока степенъ опасна за Правителството и за Църквата, и заради това трѣбвало всѣки гражданинъ и всѣки синъ на Православната Църква да се бори противъ него.

Слѣдъ тази рѣчь на Прокурора, Прѣдсѣдателятъ далъ думата на обвиняемитѣ да говорятъ за своя защита, и нѣколцина говорили.

Л. казалъ: „Почитаеми Сѣдни: — Обвиненъ съмъ въ това, че съмъ давалъ на хората да четѣтъ книги. Тѣзи книги както се днесъ призна прѣдъ сѣда, сж удобрени отъ цензурата, и позволено е да се продаватъ. Тѣ сж, по мое мнѣние, твърдѣ добри и полезни за всѣки Християнинъ за събужданieto и поощряването на вжтрѣпния животъ. Ако раздаването на такива книги се счита противно на законитѣ, то защо се позволява обнародването и кръгообрацането имъ? Защо да се наказва нѣкой за дѣто

ги чете или раздава? Стоящъ сега прѣдъ сѣда на вашитѣ съвѣсти, азъ се осмѣлявамъ да заявиж прѣдъ васъ, че не съмъ сторилъ нищо противозаконно, и никакъ не мислиж да правиж това, като помниж словото на Господа нашего, че трѣбва да се покоряваме на нашитѣ владѣтели заради съвѣстѣта. Ако вий, почитаеми сѣдни, ме считате за виновенъ, то осѣдѣте ме по вашитѣ съвѣсти. Но съгласно Божинѣ думи — ‘Не бойте се отъ тѣзи които убиватъ тѣлото, но не могатъ да повредятъ душата’ — прѣдавамъ напълно въ вашитѣ рѣцѣ тѣлото си. Вий можете да постѣпите съ него, както желаете, но душата ми принадлежи Господу, комуто съмъ я повѣрилъ.“

Другъ М. казалъ —

„Всичката ми вина състои въ това, че купиж за К., по негово желание, и съ негови пари, единъ Новъ Завѣтъ. Навѣрно не съмъ го убѣждавалъ, защото той още принадлежи на Православната Църква.“

Слѣдъ това почнала защитата на обвиняемитѣ водена отъ адвокатина К. Като се обѣрналъ къмъ сѣдинѣ той казалъ.

„Почитаеми Господа Сѣдни: Въ настоящето дѣло защитникътъ на обвиняемитѣ се намира въ крайно трудно положение. Всѣки можн да ме попита какъ азъ, бидейки самъ членъ на Православната Църква, могъ да оправдаж себе си като защищавамъ учението на Щундиститѣ? Господа сѣдни, азъ не защищавамъ тукъ прѣдъ васъ учението на Щундиститѣ, но обвиняемитѣ лица. Правителството има срѣдство и способъ да се бори противъ ереси и да защитава Православието отъ лукавитѣ нападения врѣхъ него на каква да е ересь. То може и трѣбва да слѣдва тѣзи способности на основание на правдата и дълга. Но вий, Господа сѣдни, не сте повикани тукъ да се борите противъ Щундизма, но само да постѣпите справедливо къмъ тѣзи лица. Задачата прѣдъ васъ е трудна, защото за да рѣшите право и съвѣстно, вий ще трѣбва да оставите на страна собственитѣ ваши възгледи и да надвиете на искушенията, които ви забикалятъ отъ всѣка страна. При това, Господа сѣдни, искамъ да забѣлѣжъ че има и тази особенна мжчнотия въ дѣлото, че тѣзи, които се обвиняватъ прѣдъ васъ не принадлежатъ на Православната Църква, и слѣдователно сѣ нейни противници; но не е лесно, въ сжщностъ невъзможно е да

сѣдимъ единъ противникъ безъ нѣкакъвъ прѣдразсѣдѣкъ противъ него. Заради това Ви молиж да надвиете на това искушение.

„Вий знаете добрѣ, Господа сѣдни, че разглежданieto на такива дѣла като сегашното не води началото си тука отъ това сѣднлице, но вѣнъ по улицитѣ, посрѣдъ шумното движение на чловѣци. Отъ тамъ прѣминава въ вѣстницитѣ и въ разни книги горѣ долу подъ този видъ — ‘Щундиститѣ сѣ еретици. Тѣ не само подкопаватъ основитѣ на Църквата, но и онази на обществото и Правителството’; но това не е всичко. Противъ тѣхъ гърмятъ отъ амвонитѣ на църквитѣ ‘Единъ вълкъ се е вмѣкналъ между насъ; пазѣте се Православни, името му е Щундизмъ.’ Въ какво сѣ опасни, тѣзи вълци, Господа Сѣдни? Отговарямъ, въ нищо друго освѣнъ това: че тѣ пѣятъ духовни пѣсни и изучаватъ Словото Божие. Ахъ! До гдѣ сме достигнали въ този просвѣтенъ вѣкъ въ нашата Православна Руссия? Прочитанието на Новия Завѣтъ, книга, която се най-много почита въ Православната Църква, се счита за прѣстѣпление! Цѣлѣта е да принудятъ всички да вѣрватъ и служатъ Богу по една стара, отдавна наредена програма, и ако чловѣкъ не може да позволи на съвѣстѣта си да се ограничи въ тѣзи тѣсни прѣдѣли, то тѣ го изведнѣжъ кръщаватъ съ името еретикъ и го даватъ подъ сѣдъ. Не, Господа Сѣдни, когато единъ чловѣкъ има да посрѣщне силно искушение, той нѣма да почне съ отварянието молитвенника на третата или четвъртата страница, но отъ сърдцето си ще искаже нуждата си Господу. Този е начинътъ, по който постѣпватъ обвиняемитѣ; тѣ сѣ твърди въ тѣзи свои убѣждения, и на това се гледа като прѣстѣплѣние, което заслужава наказание.

„Искамъ още да забѣлѣжъ, Господа сѣдни, че отъ какъ се е свѣта създалъ, чловѣкъ е ималъ святата длѣжностъ да търси Бога; и тѣй всѣкой чувствува вжтрѣ въ себе си, че трѣбва да служи Богу споредъ своето убѣждение и вѣрвание. И това търсение истиннаго Бога нѣма да исчезне отъ земния небосклонъ, до когато сжществува чловѣчеството. Да, чловѣкъ търси и се стрѣмн да има вѣра въ Бога споредъ сърдечното си убѣждение, и търси да задоволи душевното си копнѣяние чрѣзъ прочитание и слушание на священното Писание. Надеж-

дата за намиране истината става още по-силна, ако този който търси, вижда хора около си да живѣятъ споредъ Божието Слово. Тогазъ той пожелава да задоволи своето копѣние, не по отбѣлѣзанитѣ до сега за него линии, но споредъ Евангелието. Недѣйте мисли, Господа съдди, че азъ защищавамъ Щундизма, или малоуважавамъ правовѣрното въ религията. Не, далечъ отъ мене това.

Но това казвамъ, че опитването за потушение на такива движения чрѣзъ притѣнителни закони и гонение никога още не е било успѣшно. Хвърлѣте единъ погледъ на историята за распространението на Християнството между Евреитѣ и язичниците. Какво ужасно страдание, каква мъка, каква жестока смъртъ прѣтърпѣхъ първитѣ Християни! И какъвъ е билъ резултата? Изчезнало ли е Христовото учение въ слѣдствие на това? Не; напротивъ то се распространи по-общирно, и тѣкмо тогава, когато Християнскитѣ мъченици, стари мъже и жени, млади момци и дѣвици пѣсняхъ на мъчилището, числото на Христовитѣ послѣдователи и на привѣрженицитѣ на Евангелието постоянно се увеличаваше. Помислѣте пакъ и за днитѣ на Инквизицията съ гоненията съ огнь и мечъ — спре ли се отъ нея распространението на Евангелието въ Западна Европа? Не, но колкото повече колахъ, толкозъ по-силно растѣше. Обвиняемитѣ не рачахъ да отстъпятъ отъ своитѣ убѣждения; тѣ прѣдпочитахъ смъртъта отколкото да прѣминатъ на страната на тѣзи, които ги мъчяхъ, както чухте въ този случай и отъ устата на едного отъ обвиняемитѣ: 'Вамъ съвѣмъ прѣдавамъ тѣлото си, можете да ме осѣдите и да ме насѣчете на късове, но душата ми принадлежи на Бога моего'. Заради това Ви моля, Господа Съдди, да се въспротивите на искушението, което ви иде отъ църковнитѣ амвони, както и отъ устата на обвинителя, и туря въ рѣцѣтъ ви брадвата на отмѣстителния законъ, щото като защитници на Православието, да я употрѣбавате върхъ лица, които четатъ Евангелието, молятъ се отъ сърдце, и казватъ на други да правятъ това. Пазѣте се отъ такива искушения и употрѣбѣте *силата на закона*, повѣрената Вамъ сила на закона, за честъ на правдата и милостъта.

Защитникътъ тогазъ пристѣпилъ по единъ твърдѣ мъдръ начинъ да опроверчае свидѣтелството на всѣки свидѣтель противъ обвиняемитѣ.

Въ отговоръ на свидѣтелството на К., той говорилъ както слѣдва:

„Свидѣтельтъ К. каза че обвиняемиятъ М. му купилъ единъ Новъ Завѣтъ съ негови (на К.) пари, но не се опиталъ да го обърне. Бащата намира вина на сина си К. за дѣто чель Евангелието и когато послѣднитѣ си увѣрилъ отъ потарнуса за правовѣрността на Евангелието, и казалъ това на баща си, що сторилъ баща му? Съ ужасъ го чуваме! Той, въ своята ревностъ за Православието, прѣзъ отсъствието на сина си, хвърля святата книга въ огъня. О нечувано нечестие и срамъ! Священното Писание се изгаря въ Православна Руссия. Священното Писание, което съдържа светитѣ словеса на Богочеловѣка, и никой не ще да знае за това! Когато обвиняемиятъ М. си купува единъ Новъ Завѣтъ, това веднага му се виѣнява за прѣстѣпление.“

Въ защита на Ш. и Ч. той казалъ между друго, че Щундисткитѣ събрания по само себе си били добри — самъ той присѣтствувалъ на подобни събрания въ Петербургъ, въ които участвували мнозина отъ най-високопоставенитѣ личности, и споредъ неговото убѣждение, той памиралъ, че е по-добрѣ да чете человѣкъ Евангелието отколкото да прави посѣщения и да ходи на театра. Въ заключение той казалъ:

„Повтарямъ, Господа съдди, религиозни движения не сж били потушавани чрѣзъ насилствени мѣрки. Текущитѣ рѣки мъченическа кръвъ не могатъ да угасятъ огъня на тѣхното вдѣхновение. Напротивъ, такива движения сж слѣдвали съ всеувеличающа се сила, и това не само въ други земи, но и въ нашата Русска Империя. Въ врѣмето когато иѣкон Православни правели кръстния знакъ съ два прѣста, казвало се, че това не било право, трѣбвало да се прави съ три прѣста. Иѣкон казвали, че старитѣ икони на светнитѣ трѣбвало да се почитатъ, че това било Православната Вѣра. Други казвали, че новитѣ икони трѣбвало да се почитатъ. Добрѣ, сега, най-послѣ, има хора, между които се броятъ и обвиняемитѣ, които казватъ, че не трѣбва да се моли человѣкъ прѣдъ иконитѣ, нито да прави кръстния знакъ, но трѣбва да се покланя Богу съ духъ и истина, отъ сърдце, а не отъ Молитвенникъ. Признато е тѣй сѣщо, че Богъ никога не измѣнява словото Си; но ний, кратковрѣменни человѣци, не само се измѣнява-

ме сами, но искаме, щото и всички други да се чувствуватъ чрѣзъ това като насъ. Но ако тѣ не приематъ да сторятъ това, ний викаме противъ тѣхъ като еретици и изискваме да ги осъди законътъ.

„Слѣдъ като изложихъ всичко това прѣдъ васъ, азъ заключавамъ съ това, че вий сте призвани тукъ да издадете присѣда съгласно съ истината и правдата, и вий сте дали тържественна клѣтва, че ще постъпвате тѣй, и азъ искамъ да ви напомня, че има единъ по-високъ надъ васъ, който сѣди безъ лицепринятие. Заради това, Господа сѣди, вашъ дългъ е да сѣдите по съвѣсть и истина, но по Божията истина.“

Отъ страна на обвинителя се държала рѣчь противъ казаното отъ защитника на обвиняемитѣ.

Слѣдъ отидихъ отъ десетъ минути, прѣдсѣдаствующия прокуроръ се исправилъ и ясно изложилъ съ малко думи въ що състои обвинението и защитата, и сѣдиитѣ се тогазъ оттеглили на съвѣщание.

Промежуйтъкътъ билъ тържественно врѣме за обвиняемитѣ. Тѣ принесли молитва на прѣстола на Всевишняго чрѣзъ едникия Ходатай и защитникъ на утѣсенитѣ, Исуса Христа, гледаючи на Него за нуждната помощъ.

Приятелитѣ и родителитѣ на обвиняемитѣ чувствували и тѣ като тѣхъ и осъществили, че Господъ е близу. Тѣ били увѣрени, че Той присѣтствувалъ и ще даде Своята помощъ. Слѣдъ половинъ часъ сигналъ се далъ съ звънеца, и хората, които чакали отгънъ, влѣзли.

Прокурора тогазъ прочелъ оправданието на обвиняемитѣ по седемтъ пункта. Тогазъ тѣ били освободени и веднага заобиколени отъ своитѣ роднини и познайници, и въ сърдцата си благодарили Господу за чудесната любовъ и благодать, що имъ бѣ показалъ въ това дѣло.

Л. Б. В.

Колко много зависи отъ начина, по който се казва нѣщо! Почти всѣко мнѣние може да се искаже оскърбително или другояче, споредъ както се употрѣбаватъ или не извѣстни термини и тонове. Единъ источенъ монархъ попиталъ двама тълкователи за значението на съня си. Единиятъ казалъ: „Вий ще изгубите всичкитѣ си дѣца и родители, и послѣ и вий ще умрѣте.“ Монархътъ заповѣдалъ да обезглавятъ пророка на злото. Другиятъ

казалъ: „Ваше Величество ще прѣживѣете всичкото си семейство.“ Послѣдниятъ билъ обсипанъ съ богати дарове, ако и да бѣше казалъ въ сжщностъ сжщото нѣщо, което рекълъ и първиятъ. Двама проповѣдници обикаляли по селата и възвѣстявали евангелската вѣсть. Единиятъ викалъ: „Ако не се покаете, ще бѣдете осъдени,“ и всичкитѣ хора се разгнѣвили. Другиятъ проповѣдвалъ съ привлѣкатени думи: „Ако напуснете грѣховетѣ си ще бѣдете спасени,“ и всички се стичали при него. Нѣкои хора прѣминаватъ живота си съ това да мушкатъ всѣкого, да удрятъ всѣкого по ранитѣ му, да настъпватъ всѣкого по прѣститѣ; послѣ се чудятъ защо ги не обича народътъ, и казватъ че били мъченици за истината.

КАКЪ СЕ БРОЯТЪ И ВЪРЗВАТЪ ПОЩЕНСКИТѣ КАРТИЧКИ.

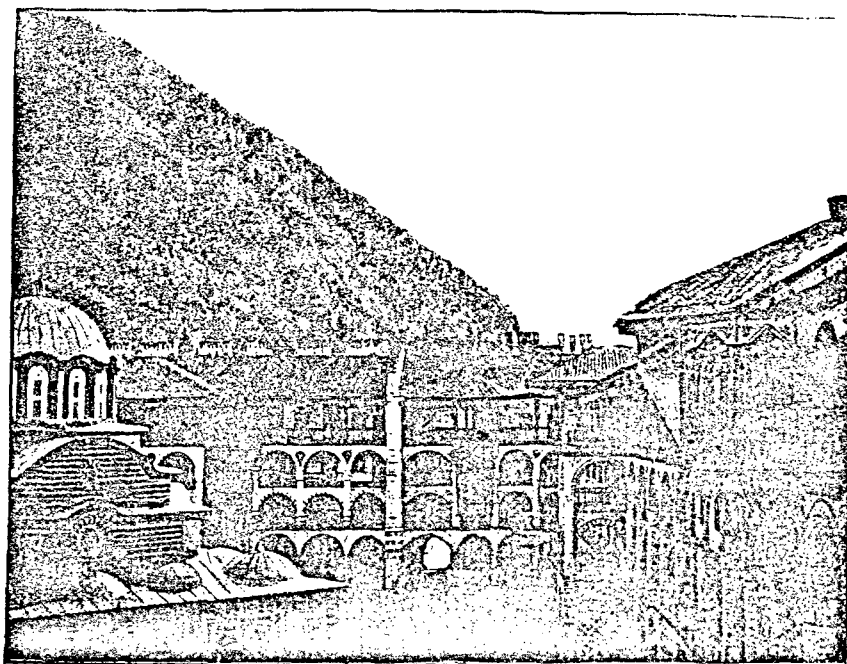
Двѣ отъ най-интереснитѣ автоматически машини, които сега работятъ въ прѣдѣлитѣ на Съединенитѣ Държави на Америка, сж онѣзи които Правителството употрѣбва за приборяване и вързване пощенски картички въ малки пакети. Тѣзи машини биле направени въ Държавата Конектикътъ, и двѣтъ можтъ да изброятъ 500,000 картички въ 10 часа и да ги завиятъ въ пакети отъ по 25 всѣкой. Въ тази работа, хартията се истеглюва изъ нѣщо като тѣпанъ отъ два „прѣста,“ които излизатъ изъ отдоло, а други прѣстъ се пототопява въ една каца пълна съ клей (лѣпило) и намазва хартията тѣкмо дѣто трѣбва. Други части на машината завитъ хартията съ конци около пакета картички, и тогазъ единъ голѣмъ прѣстъ натиска мѣстото дѣто е намазано, и пакетътъ се спуща въ една чанта, готовъ за раздаване.

Пушението често довежда пушачитѣ въ съдружавания, които сж вредителни, и които не бихъ се случили, ако да не бѣше тази връзка. Человѣци, които сж роби на този лошъ навикъ, биватъ камѣкъ на препѣвание за други. Ако и да е възможно да пуши чловекъ и да не употрѣбва спиртни пития, пакъ вѣрно е, че пушението създава неестественна охота, която прави твърдѣ лесно земанието на другата стѣпка. На Царица Никотина най-подходящия другаръ е Царъ Алкохолъ.

Около Свѣта,

Азия.

Поклонение чрѣзъ тичание. Въ единъ отъ голѣмитѣ храмове на Япония, молитвѣ на поклонниците състоятъ въ това да тичатъ около священното здание сто пѣти и до пущатъ по едно късче дърво въ една кутия на всѣка обиколка. когато, като се свърши уморителното напяржение, поклонникътъ си отива у дома, утруденъ и твърдѣ честитъ отъ мисльта, че е направилъ на своя богъ такава достойна служба.

Рилски Манастиръ.

—Въ Китай вмѣсто часовни чаши, се употребяватъ отъ незапамятно врѣме това що тѣ наричатъ „горѣние врѣменни прѣчки — късчета смолисто дърво изрѣзани на равни дължини за да горятъ до едно опрѣдѣлено врѣме. Една мисионерка ги опитала съ часовника си, и намѣрила, че тѣ не различавали повече отъ двѣ до три секунди отъ врѣмето, за което били отрѣзани да горятъ.

Европа.

Мисионерски Духъ въ Франция. Вижда се да има истинско разбуждане на мисионерски интересъ между Протестантите въ Франция. Тѣ сж били принудени да поематъ едно по едно разни колониялни полета за мис-

сионерска работа, до сега заняти отъ други, защото Французското Правителство е изисквало французско прѣподаване въ училищата, или се е показвало противно на чуждестранно влияние. Срѣдствата на Френските Протестанти бѣхж вече почти исчерпани за поддържане на двѣтѣ полета въ Бароцеландия и Басутоландия, (Африка) и сега Мадагаскаръ се внезапно хвърля на ржцѣтѣ имъ.

Прѣди нѣколко врѣме голѣмо събрание се държѣло въ Парижката Протестантска Църква, Оратуаръ, за посрѣщане Г-да Кругера и Лауга, делегатитѣ испратени въ

Мадагаскаръ прѣдминната година. Политиката на Парижското Евангелско Мисионерско Общество тогавъ била ясно изложена отъ прѣдсѣдателя, М. Л. Суттера: „Мадагаскаръ,“ казалъ той, „е работа, която ний не сме търсили: тя е длъжностъ, която ни се налага; но като я приемаме, ний не трѣбва да напущаме другата си работа. Истинската мисионерска работа трѣбва всѣкога да състои въ занасянieto Евангелието на тѣзи, които никога не сж го чули; не въ граденie връзъ основа на другъ чловѣкъ, връзъ мислитѣ на другиго съ пѣца, които сж готови на ржцѣтѣ ни. Ако Господъ е възложилъ

намъ тази нова длъжностъ, ний трѣва да върваме, че Той ще промисли чловѣцитѣ и срѣдствата. До сега ний сме се старали да събираме пари чрѣзъ обикновеннитѣ способи: годишни подписки, подаряване отъ това що можаме да пощадимъ, продажба на работа, и така нататъкъ, и тѣзи срѣдства сж се почти исчерпани. Нека сега направимъ въззвание за пожъртувание.“

Миссии въ Сирия и Мала Азия.

Населението на Сирия и Палестина не е далечъ отъ два милиона и шестъ стотинъ хиляди. Има 252 чуждестранни работници, което дава за всѣки десетъ хиляди отъ населението по единъ чуждестраненъ работ-

никъ. Но трѣбва да се помни че голѣма частъ отъ тѣзи работници сж заняти въ въспитателна работа и иматъ подъ своя наставническа грижа не по-малко отъ деветнадесетъ хиляди дѣца и юноши. Заради това извѣстни центрове като Бейрутъ, Дамаскъ и Иерусалимъ иматъ повече отъ своя дѣлъ чуждестранни работници, а пакъ нѣкои отъ по-далечнитѣ окрѣзи нѣматъ ни единъ учителъ.

Бейрутъ има петдесетъ и шестъ чуждестранни работници, съ сто хиляди души население. Отъ тѣзи двадесетъ и двама сж въ Сирийската Протестантска Коллегия, а почти всичкитѣ други въ разнитѣ учебни заведения Американски, Английски, Шотландски, и Германски.

Иерусалимъ, съ население на половина на онова на Бейрутъ, има двадесетъ и осемъ работници, които иматъ грижата за училища, болници и обща проповѣдническа работа.

Голѣмитѣ заведения като Сирийската Протестантска Коллегия, Пруското Сиропиталище, и Британското Сирийско Педагогическо училище, Американската Дѣвическа Семинария, и Болницата на Протестанскитѣ Рицари на Св. Иоанна въ Бейрутъ заедно съ пансионитѣ, сиропиталищата и болницитѣ въ Дамаскъ, Брумана, Назаретъ, Яффа, Витлеемъ, Таберияда и Иерусалимъ, безъ съмнѣние ще останатъ още за много врѣме въ чуждестранни ръцѣ и ще се поддържатъ отъ чуждестранни фондове. Дълго врѣме ще мине, догдѣ се намѣрятъ срѣдствата съ можностъ въ оная земя за управляване и поддържане такива заведения.

И въ проповѣдническата работа, основаването на църкви и общества, прѣпятствията по себездържането сж твърдѣ голѣми. Хората като че ставатъ по-сиромаси вмѣсто по-богати. Въ Мала Азия цвѣтушитѣ себездържающа се църкви въ Айн-табъ, Марашъ и Харпутъ сж били почти унищожени отъ послѣднитѣ кланья.

Въ Сирия и Палестина хиляди отъ дѣятелнитѣ и прѣдприимчиви млади мъже сж се изселили въ Сѣверна и Южна Америка и Австралия и съ това сж почти развалили нѣколко малки селски църкви.

Каквото и да може да се каже отъ защитници на правителството, не се отрича, че установената му политика е да прѣпятствува на построяването църкви и отваряне-

то на училища отъ християни на всѣкъдѣ и всѣкога.

Отъ друга страна, Источнитѣ и Западнитѣ Църкви, Русската и Римската, сега сж заняти въ отчаена борба за прѣвѣсъ въ политическо и църковно влияние въ тази историческа земя. Русско и Френско злато се прѣска на всѣкъдѣ. Священници, калугери, отци, братия, сестри, духовни и мирски пълнятъ всички исторически и неисторически мѣста. Съперничающа здания, църкви, училища и болници се издигатъ въ Галилея, Самария и Иудея, и по планинскитѣ и крайморскитѣ градове на Сирия. Тѣ се борятъ едни противъ други, и само се съединяватъ въ съпротивлението си на Протестантскитѣ миссии.

Русситѣ сега иматъ тридесетъ и четири училища въ Палестина и Сирия. Искупителната чѣрта на тѣзи училища е фактътъ, че тѣ изискватъ употребението на Арабското Священно Писание като учебникъ въ всичкитѣ си училища и употребяватъ прѣвода на Д-ра Ванъ Дайка, който се печата въ Американската Печатница отъ Американското Библийско Общество. Тѣ употребяватъ тѣй сжщо и много религиозни, нравствени и въспитателни списания, печатани въ Американската Печатница.

Всичкитѣ имъ училища сж свободни. Учение и книги се даватъ безъ пари, тѣй щото даже и въ мѣста, дѣто хората сж били готови да плащатъ умѣренна сума за въспитанието на дѣцата си, сега тѣ могатъ да го придобиятъ даромъ. Съ Изунтитѣ, отъ една страна, и Русситѣ, отъ друга, които търсятъ ученици, едва ли може да се очаква, че принципътъ на себездържане ще спечели почва въ малкитѣ Протестантски общества.

При все това здравъ напредѣкъ се е направилъ. Туземцитѣ въ Сирия сж дали въ 1895 год. за въспитание на дѣцата си въ Протестантски училища и за църковни разности 95,000 лева, която е не малка сума. Отъ тази сума 55,000 лева била платена за храна и учение на Сирийската Протестантска Коллегия. Обаче прѣзъ първитѣ нѣколко години на тази коллегия почти всички ученици се учили даромъ. Дѣвическата Семинария на Американската Миссия получила миналата година 5,000 лева отъ ученички, а прѣди тридесетъ години пансионеркитѣ се храняли, учили и облачали даромъ.

Д-ръ Джесселъ.

Въпроси и Отговори.

На какъвъ да е сериозенъ въпросъ по Библията, Църковната История или Богословието ще се отговаря въ този Отдѣлъ. Въпроситѣ трѣбва да бѣдатъ писмени и да носятъ името на запитвача, което, разбира се, вѣма да се обнародва.

В. 8. *) *Отъ гдѣ е можалъ Ное да събере толокъ животни въ ковчега?*

О. Физическия Атласъ на Джонсона отъ 1856 год. изброява 1,656 вида млѣкопитающа животни. Лерсонъ намѣрилъ 6,266 птици, а Карлъ Бонапартъ 642 влѣчуги слѣдъ като извадилъ морскитѣ змии и костенуркитѣ. При отговаряне на горния въпросъ твърдѣ много зависи отъ това да ли потопѣтъ е билъ всемирненъ или частиченъ. Ако е билъ само частиченъ, тогазъ е имало нужда да се намѣри мѣсто за сравнително малко число животни, и голѣмината на ковчега е била достатѣчна за тази цѣль. Има много силни съображения въ полза на притезанието, че потопѣтъ се е простиралъ надъ ограничено пространство отъ земното кълбо.

В. 9. *Каква е разликата между Египтянитѣ и Етиопинитѣ.*

О. Етиопинитѣтъ е билъ по-грубъ Египтянинъ, съ по-тъменъ шаръ, по-дебели устни и по-издаденъ черепъ. При все че Етиопия е заплашвала едно врѣме да стане една отъ Великитѣ Сили на Истокъ, тя никога не се подигнѣ много по-горѣ отъ диво състояние, нито достигна до Египетската цивилизация. Етиопия и Египетъ често бивахъ съединени подъ единъ и сжщъ владѣтель. Тѣхнитѣ людие сж биле потомци Хамови.

В. 10. *Колко специални (особени) молитви се споменуватъ въ Новия Заветъ?*

О. Четиренадесетъ: 4 отъ Апостолитѣ Дѣяния 1; 24; Ранната Църква. Дѣян. 4,24; Исуса, Мат. 11, 25, 26; Исуса, Иоан. 11; 41, 42; Исуса, Иоан. 12, 27; Исуса, Иоан. 17; Исуса, Мат. 36; 29 и Лук. 22, 42; Исуса, Лук. 23, 34; Исуса, Мат. 27, 46; Господнята Молитва Мат. 6,9 и Лук. 11, 2; Покаяния Разбойникъ, Лук. 23,42; Молитвата на Фарисейна, Лук. 18,11; Молитвата на Митаря, Лук. 18,13; Стефановата Молитва, Дѣян. 7; 59,60.

В. 11. *Кога стана Римъ столица на сегашна Италия?*

О. Слѣдъ четири часово бомбардиране на

Септем. 20-й 1870 год., Италианскитѣ войски влѣзохъ въ Вѣчния Градъ. Гласуването станало за да се узнае волята на Римскитѣ граждани дало за резултатъ 40,785 гласове за 46 *противъ* присѣдиненето съ Италия. Въ Папската територия вѣнъ отъ града Римъ, гласовѣтъ сж били: 133,685. за и 1507 *противъ* присѣдиненито. Свѣтската властъ на Папата се свърши въ онова врѣме.

В. 12. *Всичкитѣ ли жители на земята ще станатъ истинни Християни въ врѣме на ти- сяцелѣтието?*

О. Истенското тисецелѣтие е успѣхътъ на Евангелието. Да се даде утвърдителенъ отговоръ на горния въпросъ значи да се утвърдѣва, нѣщо, което само Всеведущиятъ може да знае. Притчата на десетѣтъ дѣвници, двѣтъ жени мѣлящи на мелницата, на лѣнливия рабъ: „Ще се забави да дойде господарѣтъ ми,“ всички потвърдѣватъ вѣрванieto, че нѣкоп ще се намѣрятъ небдящи и не- приготвени.

В. 13. *Кой писа Псаломската книга или Псалтиря.*

О. Давидъ написалъ отъ седемдесетъ и три до осемдесетъ и четири Псалми по мнѣнието на различни критици; зе Асафа се казва да е написалъ дванадесетъ; Хаманъ осемдесетъ и осмия Псаломъ, Етанъ деветдесетъ и петия, сто и двадесетъ и седмия, сто и двадесетъ и осмия и може би седемдесетъ и втория. И Евреи и Християни приематъ Моисея за авторъ на деветдесетия Псаломъ.

В. 14. *Кой бѣше Титъ?*

О. Критянинътъ Андреасъ обнародвалъ въ 1644 год. хубаво похвално слово, въ което казва, че Титъ билъ потомъкъ на старитѣ Критски сждин, Радаманта и Миноса; че рано той се сдобилъ съ екземпляръ отъ Евреескитѣ Священни Писания; че той присѣтствувалъ на Иерусалимския Съборъ. Той го нарича „първото основание на църквата на Критянитѣ; стълпътъ на истината; подпорката на вѣрата: велегласната трѣба на евангелското проповѣждане; възвишения отзивъ на Павловия языкъ.“ Св. Титъ е билъ лозинката на Критянитѣ въ старанията имъ да отблъснатъ нашествието на Венецианитѣ. Когато Венецианитѣ завоевали Критъ, въ църквитѣ отъ една страна Венецианитѣ пѣли: „Святый Марко; защити ни“. а Критянитѣ отговаряли. „Святый Тите, защити ни“ Критянитѣ вѣрватъ, че Титъ е билъ първиятъ имъ епископъ.

*) Съжалъваме че послѣдниятъ въпросъ на миналия брой по погрѣшка останалъ забѣлженъ подъ N-о 8 вмѣсто 7.

БИБЛИЯТА И ВЪЗДЪРЖАНИЕТО.

1. Библията почти всѣкога се цитира противъ каква да е важна, нова истина и противъ каква да е велика реформа на нрави-тѣ, когато тази реформа се силно защитава. Сега тя се цитира противъ свършенното въздържание отъ спиртни пития, тъймо тъй както въ минали врѣмена се я цитирала противъ унищожението на робството и противъ откритията по геологията и астрономията. Тѣзи послѣдни цитати едва ли нарѣдко се чуватъ сега, и едва ли могатъ нѣкога да се намѣрятъ.

2. Библията и науката никога не си противорѣчатъ. Това не е проста случайностъ. Други стари книги сѣ пълни съ нелѣпости въ това отношение. Но ако се направи нѣкое откритие, което се види да противорѣче на Св. Писание, то всѣкога излиза че е имало погрѣшка или въ научното доказателство или въ прѣдишното разбиране на Св. Писание. Така трѣбва всѣкога да бѣде, и ний можемъ въ всѣки случай да очакваме резултата съ оная свършенна тишина тъй подобающа на Християни, които напълно *сѣрватъ*, че Библията е вдъхновенна отъ същата рѣка, която е писала и книгата на природата, и че, заради това тѣзи *неможатъ* да си противорѣчатъ.

3. Внимателно и отъ близо испитване ще покаже, че Библията е явно отъ страна на най-строгого въздържание. Тя безпощадно порицава пиянството и всичко що докарва пиянството. Тя е казвала на священниците: „Вино и сикера да не пиете“ и пакъ, „Не е за князовѣ да пиятъ сикера;“ „Горко на Ефремовитѣ пиянци;“ „Горко на онѣзи които размѣсватъ сикера“ „Горко на оногизи, който папоува ближния си; още го и опива.“ На Израилскитѣ синове бѣ заповѣдано да умъртвятъ непокорния синъ, който е билъ лакомъ или пияница: а пакъ Апостолътъ заповѣда на Коринтенитѣ да не ядѣтъ даже съ тогосъ, който е пияница.

4. Библията заповѣда свършено въздържание. „Не гледай виното;“ тя не казва „когато е алкохолно.“ Старитѣ Евреи не сѣ знаели нищо за алкохола, и този терминъ, ако бѣше употребенъ, не щѣше да се разбере. Опивателниятъ елементъ не се бѣше тогазъ открилъ, нито наменувалъ; но тукъ той се точно *описва* и на происхождението му се посочва — „че върви гладко“ или

както е буквално въ оригинала, „че се движи право,“ както въ ферментиранието (кипението,) „че е червено, че показва шара си въ чашата“ — съ оная бистрота, която отличава ферментирани вина отъ онѣзи които не сѣ ферментирани. И заповѣдта е да го не гледаме (съ копѣяние), което надминува немалко сегашнитѣ ни обречания за свършено въздържание.

5. Има деветъ думи, що се употребѣватъ въ Библията за разни пития, които сѣ прѣведени въ нашия прѣводъ само съ едната дума „вино.“ Но тази дума ни дава твърдѣ слаба идея за разнитѣ вина на дрѣвността и тѣхната безвредностъ. Доказало се е, че много отъ тѣзи вина сѣ се държали сладки и неферментирани. (Виждъ Reid's Temperance Cyclopaedia, Patton on Bible Wines, etc.—Въздържателна Циклопедия на Рида и Паттона по Библийскитѣ Вина и пр.) И това е било случаятъ и съ Римскитѣ и други древни вина. Ако и да е истина че Старо-Еврейското употребение на тѣзи термини не е толкозъ ясно колкото щѣше да бѣде, ако да бѣхъ разбирали естеството на ферментиранието и характера на алкохола, пакъ твърдѣ очевидно е, че сладкитѣ, неопивателни вина се похваляватъ, а опивателнитѣ вина се осѣждатъ въ Библията.

6. Даже съ всичкото знание на днешния день, има голѣмо общо невежество за происхождението на алкохола, за характера и врѣмената когато ставатъ промѣненіята които докарватъ разликата между сладко и ферментирано вино и цидра. Въ началото на въздържателната реформа намираме, че се правело обречание само противъ дистиilirани спиртни пития, прѣдиполагайки, че ферментираниитѣ пития ужъ не причинявали пиянство. При все това въ Библийскитѣ врѣмена ферментираниитѣ спиртни пития били всичко, що сѣ имали.

7. Библията е била до голѣма степенъ приспособена за способността на народитѣ, на които е била най-първо отправена, и тя е употребявала само такива термини (думи) що сѣ се намирали въ тѣхния езикъ. Не е областта на Библията да учи наука. Ако би учила науката, на която се основава въздържанието, никой не щѣше да може да разбере онова учение, или то щѣше да се пази за да се изучава отъ малцината, както свещеннитѣ книги на Брахманитѣ.

8. Въ онѣзи дни въздържателитѣ друже-

ства сж правели обричания противъ плода на лозата. Обаче да се запрѣти това на народа би значило да се лиши той отъ една твърдѣ важна частъ отъ всѣкидневната си храна и питие, и пакъ то би го оставило свободенъ да употребява дистилювани спиртни пития, афионъ, хашишъ и тютюнъ. Виждаме да се пояснява това между Мохамеданцитѣ, религията на които не имъ допуска да употребяватъ *вино*, защото е запрѣтено отъ пророка.

9. Чрѣзъ неисказвание такова запрѣщение, и чрѣзъ неучение науката по този въпросъ, Христосъ избѣгна оцѣзи въпроси които щѣха да отвлѣкжтъ вниманието на народа отъ единичката Му велика мисия—да убѣди народа да Го приеме за Месия. Чрѣзъ това той можеше тъй да укрѣпи правственното имъ естество, чрѣзъ подигане частно всѣкого въ съобщение съ Него, щото тѣ щѣха най-послѣ да научатъ истинитѣ на науката и да разбержтъ защо не трѣбва никакъ да упоитѣлватъ никакви опивателни пития. Съ Своето Божественно присѣствие въ тѣхнитѣ сърдца Той щѣше да ги укрепи да прилагатъ въ дѣйствиe своитѣ убѣждения. Това е което дѣйствително се е случило.

10. Християнството е великиятъ цивилизаторъ на свѣта. Не вреди какви други причини се прѣдставятъ, като раса, мѣстность, диета или навици, тази е постоянната причина и само тази. Всичкитѣ народи, които сж на чело на цивилизацията, сж народи, които четжтъ Библията. Когато единъ народъ почне да чете Библията, той става цивилизованъ. Тѣзи народи, които най-много четжтъ Библията сж най-просвѣтени, като Съединенитѣ Държави, Великобритания, Швеция, Норвегия и пр. И пакъ самитѣ тѣзи народи схващатъ ефективно въздържателното дѣло, и тамъ дѣто твърдѣ научно и религиозно го схващатъ, въ резултатъ се добива най-голѣмо постоянно добро. Науката е рабиня на религията тукъ, както и всѣкъдѣ.

11. Разбира се, че и Сатана се старае да замѣгли тѣзи велики истини. Той испраща товари спиртни пития съ смѣтитѣ параходи, които возятъ миссионери при язичниците. Той прави нѣкои отъ своитѣ слѣпи послѣдователи въ Християнска Англия агенти за да отварятъ Китайски портове за афиона, и той умѣе да цитира и Библията за свои цѣли; но надъ всичката мъгла истината е явна: Богъ и Библията, науката и въздържанието, сж всички на една страна. Тѣзи, които сж

отъ къмъ насъ, сж повече отъ всички, които сж противъ насъ, и ний трѣбва да работимъ съ голѣмо дързновение за да имаме добри резултати.

12. Относително нѣкои отъ фактитѣ, които се цитиратъ противъ съвършенното въздържане въ Новия Завѣтъ, трѣбва да се забѣлѣжи, че нигдѣ не се казва, че Христосъ е пиялъ вино. Обвинението „винопиецъ“, може да не е било по-истинно отъ обвинението че Йоаннъ „ималъ бѣсъ“. Ако е вѣроятно че е пиялъ вино, то наравно вѣроятно е, че не е пиялъ опивателно вино. Христосъ притвори водата въ вино; но що показва това, освѣнъ ако може да се докаже, че виното е било опивателно? Древнитѣ обикновено сж наричали сладкото си вино „добро“. Тѣй сжщо е вѣроятно, че ново вино се е употребило на послѣдната вечеря.

13. За Павловото прѣдписане на Тимотея да пие вино заради стомаха си, въщъ отъ факта че докторски прѣдписания сж за частни лица, този стихъ не благоприятствува даже и на употребението на алкохола въ медицината, освѣнъ ако се докаже че прѣдписаното е било алкохолно вино. По всѣка вѣроятность Тимотей се е въздържалъ отъ „плода на лозата“; а знае се че гроздието и сладкиятъ му сокъ сж прѣвъсходни възстановители на болни стомаси; нѣма съмнѣние че този стихъ е повече за въ полза на, отколко противъ съвършенното въздържане.

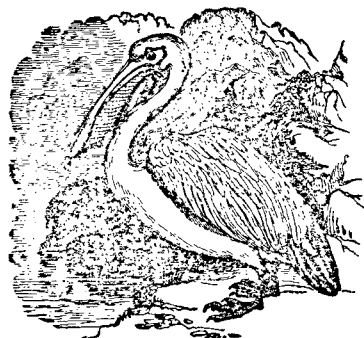
14. Има въ Библията много нѣща отъ този родъ, които заслужаватъ внимателно изучаване. Тукъ ний сме показали твърдѣ въ кратцѣ начина на изучаването имъ. Дано всички Християни обърнатъ сериозно внимание върху този прѣваженъ въпросъ на въздържането.

Професоръ Георги Херропъ, професоръ на социологията казва: „Ний можемъ да прѣминежъ прѣзъ живота безъ да знаемъ много за звѣроветѣ и змнитѣ и жабитѣ, но твърдѣ нужно е да знаемъ нѣщо за чловѣка.

Знаж, че вратата на кръчмата е ставала входъ за тѣсната улица на развратнитѣ въ живота на много млади мъже, които сж свършили съ бѣсилото.

Знаж че кръчмата прѣвърща единъ баща на звѣръ, дѣцата му на просяци и испяжда жена му на улицата или я сваля въ гроба.

За Младитѣ.

ПЕЛИКАНЪТЪ.

Пеликанътъ е твърдѣ странна птица; той се главно намира въ тропически страни, и се прѣселява въ нашето полушарие съ сѣверната пролѣтъ. Той е голѣмъ рибарь, и когато гладътъ го разбуди отъ ленивата му почивка, той простира крилата си — които сж два пѣти по-дълги отъ онѣзи на лебеда, лѣти леко и лесно на една височина надъ рѣката или морето, като се спуска съ непогрѣшимата точностъ, когато се издигне една риба на водата. Вълнението което той причинява въ водата, смайва рибата, която става въ слѣдствие на това лесна добивка. Голѣмата торбичка, съ която е снабденъ клонътъ на пеликана, дава му възможностъ да си събира добръ запасъ отъ храна въ врѣме на единъ походъ, защото тази торбичка съдържа по-голѣмо количество отколкото би могълъ да приеме изведнѣжъ стомахътъ на пеликана. Тази торбичка е твърдѣ еластична и може да побере почти дванадесетъ литри вода, или доволно за хубаво число изгладнели мжжии. Индийцитѣ опитомяватъ пеликана въ нѣкои мѣста и го обучаватъ да връща храната, която се тогазъ раздѣля между птицата и господаритѣ ѝ. Китайцитѣ иматъ искусенъ способъ да завързватъ прѣстенъ около врата му за да го не оставятъ да гълта, и по този начинъ тѣ често добиватъ нѣколко товара риба, защото птицата търпеливо си напълнюва торбичката нѣколко пѣти. Отъ тази полезна торбичка жепекниятъ пеликанъ храни малкитѣ си, когато съдържанието ѝ стане меко и крѣхко. Пеликанитѣ често не си правятъ гнѣзда, но снасятъ яйцата си на земята; други обаче, си правятъ гнѣздо отъ трѣстика, или пакъ го правятъ измежду развалинитѣ на нѣкое пусто мѣсто,

не много далечъ отъ нѣкоя вода. Тѣ плуватъ добръ, и устройството на тѣлото имъ дава имъ възможностъ да лѣтатъ силно и пѣргаво. Ако и да се виждатъ по нѣкога въ Франция, тѣ никакъ не срѣщатъ въ Англия.

ЕЛЕНКИНАТА ДОБРА МИСЛЬ.

„Иванчо! какво правишъ тамъ?“

„Правя каквото си искамъ,“ натъртено отговори Иванчо. Той бѣ сѣдналъ край една маса и рисувахе нѣщо.

— „Кажи, ми, де, за кого рисувашъ такъва грозна картина,“ питахе го Еленка.

— „Рисувамъ я за нашата госпожа,“ и ржката му бързу пицаше. „Утрѣ е именния ѝ день, чухъ я като казваше на учителката отъ Второ Отдѣлѣние. Ний всички се нагласихме да ѝ турнемъ по нѣщо на масата прѣди тя да влѣзе въ часъ. Едини ще ѝ занесатъ цвѣтя; други, нѣщо сладко за едение, но азъ нѣщо особено — това което гледашъ,“ като показваше съ прѣстъ на картината.

— „Ако ти направишъ такова нѣщо, да си знаешъ, Иванчо, че ще обади на мама.“

— „Ти ако обадишъ и азъ ще те обадиж. Тѣзи пантофи, които ти шиешъ, азъ незная ли че сж за мама, само че ти крпешъ, та не искашъ да ѝ кажеши до като не ги искарашъ?“

Горката Еленка! До сега тя все се крпеше, когато ги работѣше, за да не знае майка ѝ нищо за това до Нова Година, когато тя щѣше да ѝ ги подари.

— „Чакай, Еленке, и друго има — Сега въ Сжббота вуйчо и азъ ще отидемъ къмъ лозята на расходка, а тебе нѣма да викаме. Само да видишъ какви хубави есенни цвѣтя има тамъ!“

— „Ама не е ли Г-ца Пенева най-добрата учителка която сте имали? Увѣрена съмъ, че тя много ще се наскърби когато получи тази рисунка отъ тебе, Виждъ какъвъ голѣмъ носъ, и тази кокалена игла въ косата ѝ изглежда почти тъй голѣма както главата ѝ!“

Иванчо пакъ пригледа образа, който бѣ изресувалъ.

— Мигаръ тя не си носи косата точно така навита, и не е ли носътъ ѝ естествено голѣмъ? Тя пѣкъ да не ме е оставяла на колѣнитѣ и да ме спира слѣдъ училище да си казвамъ урока по география. Стоянтъ Дончевъ не бѣше по-миренъ отъ мене, но него тя пусна да си отиде.“

— „Добрѣ Иванчо, тя може да не го е видѣла.“ отговори Еленка, която бѣ винаги готова да защищава любезната си учителка. Ти да не бѣ игралъ и шепналъ прѣзъ всичкото врѣме, тя нѣмаше така да постѣпи съ тебе. Молиж ти се, Иванчо, недѣй праца такъво нѣщо.“

— „Азъ ще го пратиж, че да става каквото ще,“ и като извади единъ пликъ изъ чекмеджето на масата, той турна въ него изрисованата картина и го скри въ географията си, послѣ грабна шапката си, и хайде на вѣнъ.

Горката Еленка не знаеше какво да прави. Тя не искаше братчето ѝ такъво грозно нѣщо да подари на учителката ѝ на именния ѝ день, нито пъкъ искаше майка ѝ да се научи, че тя ѝ шие папатофи за Нова Година, и още тя много обичаше да отиде съ вуйча си и Иванча на расходка. Като гледаше на вѣнъ прѣзъ прозореца гдѣто тя бѣ сѣднала да види кога ще се върне майка ѝ, изведнѣжъ ѝ дойде въ ума една мисль. „Знамъ сега какво ще направяж. Той ми каза че на картината щѣлъ да пише, „Честитъ ви именний день.“ Картината е почти толкова голѣма колкото оная която азъ приехъ отъ леля на моя именъ день миналата година. Цвѣтята сж много хубави копринени рози, и думитѣ сж точно сжщитѣ — „Честитъ ви именний день!“

Еленка завчасъ отиде въ спалнята и донесе хубавата картина. Послѣ извади единъ пликъ отъ чекмеджето и видѣ, че картината точно влиза въ него. На едно малко парче книжка тя написа: Отъ „Иванъ Христовичъ“ — „Ще гледамъ да го направя точно като неговия почеркъ,“ казваше си тя. „Не мисля че е кривъ,“ говореше си тя, като вадеше пликътъ отъ Географията гдѣто той го бѣ скрилъ, и турна нейниятъ тамъ. „Азъ просто не искахъ той да тури на учителската маса такъво грозно нѣщо. Знамъ че ще се кае като му прѣмине гнѣвътъ, но тогава вече ще е късно.“

На другия день прѣзъ врѣме на распускъ Иванчо стоеше правъ при чина си та си подостряше молива, когато съгледа че учителката идѣше при него. Възможно ли е тя да е узнала кой бѣ онзи който ѝ турна на масата грозния образъ? Искаше му се да излѣзе за да не е тамъ да я гледа въ лицето, но нѣмаше какъ, той трѣбваше да си остане на мѣстото. Обаче той

се очуди твърдѣ много, като тя му каза. „Благодаря ти Иванчо, зе хубавата картина, която получиохъ отъ тебе на именния си день. Щастлива се считамъ, като гледамъ какъ моитѣ ученици и ученички ме обичатъ, защото азъ всекога се старая да имъ помагамъ да станѣтъ добри мжже и жени. „Иванчо наведе главата си на долу, и остана като вцепенъ.

— „Ас-с-азъ отъ сега пататъкъ ще бѣдж по-добро момче. Г-це,“ Иванчо си исправи главата и гледаше учителката си въ очи.

— „Азъ не се съмнявамъ въ това,“ отговори Г-ца Пенева, но ти и сега си дѣбро момче, нали? продължи тя съ блага усмивка на лицето ѝ, и слѣдъ това тя си замина.

Слѣдъ като училището пустна, Иванчо и Еленка си трѣгнахъ за у дома.

— „Искамъ, Еленке, искамъ да ти кажа нѣщо,“ каза Иванчо, и почна да ѝ расправя за случката прѣзъ деня. Ти чу ли, Еленке, когато нашата Г-ца ми благодари за картината? Не вѣрвамъ, че тя ми благодари за сжщата оная картина, която азъ нарисовахъ а пъкъ азъ добрѣ помня, че нея турнахъ въ пликъ и го занесохъ на масата ѝ. Иде ми на ума какъ азъ еднѣжъ питахъ мама да ми каже какво значи да натрупахъ жаръ на главата на нѣкого, когато връщаме добро за зло. Право да ти кажж, Еленке, като стояхъ азъ тамъ и слушахъ колко благо ми говореше учителката, азъ усѣцахъ, като че имаше жаръ ли какво ли на главата ми, слѣдъ като азъ тѣй бѣхъ се отнесълъ къмъ нея.“

Еленка тогава му каза всичко, що тя бѣ направила — какъ че оная грозна рисунка още е горѣ въ стаята ѝ.

— „Ти си добро момче, Еленке,“ каза ѝ той, слѣдъ като тя свърши да говори.

„Азъ казахъ на Г-цата че ще се труди за напредъ да съмъ добро момче, и азъ пакъ се рѣшавамъ, че щж.

Той държеше вратата, догдѣто Еленка мина и двамата влѣзохъ въ кѣщи.

Ако имашъ познайникъ, който е истински приятель, държъ се о него. Вѣрната му постѣпка да те не разгнѣвева. Старанията му да те поправи да те не отчуждаватъ отъ него. Ползуйвай се отъ него. Опѣнявай участието му въ тебе. Почитай го, обичай го, догдѣто влѣзешъ въ вѣчността, и тогазъ не можешъ ва го не любишь.

Разни.

Дневникът на кораба „Мейфлауеръ“ въ ръкописъ, подаренъ на Съединенитѣ Държави. Въ едно заседание на Лондонската Консистерия отъ Сборната Църква Св. Павелъ, прѣдъ Д-ра Тристрама, Канцлеръ на Лондонската Епархия, се чело прошение подадено отъ Г-на Беярда, Американския Посланникъ въ Лондонъ, отъ страна на Прѣдсѣдателя и гражданитѣ на Съединенитѣ Държави, което прошение моли да се издаде заповѣдъ отъ Консистерията за прѣдаване на Съединенитѣ Държави *дневника* (log) на кораба „Мейфлауеръ“ (Mayflower), находящъ се сега въ библиотеката на Фуламския Палатъ, като една отъ най-раннитѣ записки по историята на Съединенитѣ Държави.

Горѣспоменжиятъ дневникъ въ ръкописъ съдържа единъ надписъ, какъ че принадлежалъ на Библиотеката на Нова Англия, основана отъ Тома Принцъ при влизанieto му въ Коллегията Харвардъ, Юлий 6-й, 1703 г. Той съдържа драгоцѣнни свѣдения относително първоначалнитѣ прѣселници на Държавитѣ, и едно повѣствование отъ одного отъ Пилигримитѣ за прѣдишното прѣселение на онова дружество въ Холандия до края на първитѣ 28 години на оная колония. Нѣкои прѣдполагатъ, че книгата се прѣнесла въ Англия токо прѣди революционната война отъ нѣкого си Хжнпсона, Губернаторъ на Държавата Массачусетсъ, който билъ събирателъ на исторически материалъ.

Г-нъ Лий, легалниятъ секретаръ на Лондонския Епископъ казалъ че Негово Лорство билъ съгласенъ да се уважи прошениято. Фотографически снимки на книгата ще се направятъ и ще се депозиратъ въ епархиялната регистратура и въ Фуламския Палатъ. Съдилището рѣшило да се прѣдаде ръкописната книга на Прѣдсѣдателя и Сената на Съединенитѣ Държави на Америка, подъ известни условия, които то щѣло да направи. (В. *Таймсъ*).

ЧУМАТА.

Смъртитѣ отъ всички причини въ гр. Бомбай за седмицата която се свършва съ 26-й Мартъ (п. с.) били 1,111; рапортирани смърти отъ чума, 455. Въ гр. Пуна посѣщания отъ къща на къща ставатъ често, но пакъ много случаи избѣгватъ откриване

и числото на всичкитѣ смърти е по-голѣмо отъ онова на прѣдишната седмица. Въ окръжитѣ Тана и Суратъ числото значително се е увеличило. Нареща се заведение за обучение фелдшери, които да можѣтъ да присаждаѣтъ противъ чумата. Присажданieto е драговолно и е само въ експерименталната стадия.

Относително Международната Санитарна Конференция въ Венеция кореспондентинтъ на В. Times (Таймсъ) дава слѣдующитѣ подробности. Никоя друга конференция отъ това естество, казва се, не е приемала конвенция която толкозъ много да приближава до Английския способъ за постѣпване. Договоращитѣ Правительства прѣдприематъ да си извѣстятъ едно на друго за появяването на чума въ респективнитѣ си страни и да зематъ мѣрки за да спрѣтъ напрѣдка ѣ; поклоннически пѣтешествия (на хаджии) да се контролиратъ, лица които се качатъ на параходи отъ заразени портове да се приглеждатъ. Всичко това се вече прави въ Бомбай, и здрави параходи да не се вече задържатъ на Суезъ, съ това условие обаче, че ако десетъ деня не сж се, изминали, откакъ е излѣзълъ параходътъ отъ Бомбай, то да се поставятъ стражари въ параходитѣ въ врѣме на прѣминуванието имъ прѣзъ Суезкия Каналъ. Слѣдъ десетъ деня никое договораще се правителство не ще счита единъ параходъ за заразенъ, нито ще го контролира като таквъ въ кой да е европейски портъ, освѣнъ ако се е появила чумата въ парахода. Казва се още, че се напуца старата система на държане здрави хора на карантина, защото сж отплавани отъ заразенъ портъ, и че се усвоява Английската система да се позволява на таква да излизѣтъ на сушата веднага, стига само да си дадѣтъ имената и адреситѣ. Твърди се, че Английскитѣ делегати издѣйствували важни отстъпки относително земание въглища на Портъ Саидъ ношно врѣме, относително търговията нагорѣ по Персийския заливъ до Басора и относително голѣмото ограничаване строгоститѣ, които можѣтъ да се наложѣтъ на стока просто за това, че иде изъ единъ край, дѣто има чума.

Нашата картина. Картината която даваме на стр. 41 прѣдставлява общъ изгледъ на Рилския манастиръ, най-първата обителъ на България.